tohtis meie teewahi naene Anna aset wõtta ja nõnda linna sõita, et nädala moona siese osta; õhtu sõitis ta niisamuti jälle linnast tagasi, wõi mõnikord ka mõne killarongiga, kes siis wahimajakese kohal mähe peatas, kuni Anna maha astus. Oma korda mööda sõitis üks masin oma prahi-wagoniga iga nädal läbi, kes teewahtidele nende ameti tarwitus aeju wälja jagas, nagu määritse õli, tööristu j. n. e. Oli teewahtidel kord midagi teada anda, kas teemeistrile wõi lähema raudtee-jaama walitsusele, siis kirjutasiwad nad seda ühe paberilehe peale, pistsiwad lehe lati otsa lõksu wahele, andsiwad lähine-wale killarongile märku „tasa sõita“ ja ulatasiwad siis wahi-maja kohal kirja rongijuhile kätte.

Nende elu ja amet seal raudtee ääre mööda üksikutes majakestes on üsna iseäraline: mähe rõõmu, palju hoolepi-damist, raske wastutamine.

Sel tormisel õhtul nüüd, kui meie teewaht Mätas ja tema naene Anna oma magawa lapsukese kätki kõrwal istusi-wad, ei aimonud kumbki, mis õnnetus ja ahastus neile lä-hema tunni aja sees osaks oli arwatud. — „Ma pean mi-nema, Anna“, ütles Mätas silmi seinakella peale heites; „tunni aja pärast tuleb rong. Ma pean oma tee läbi kat-suma; niisugusel ööl kui praegu, on seda kahekõrra tarwis.“ Veel sõnu rääkides, tõusis ta istmelt, wõttis laterna ja pani tule põlema.

Naesel oli küll muret oma mehe pärast, sest et öö wäga pime ja tormine, aga ta ei lausunud sõnagi, ta astus mehega ukseni wälja ja waatas talle järele, kuni ta laterna tulukese wälkumist enam ei näinud. Siis astus ta jälle tuppa tagasi, pani ukse lukku ja istus lapsukese kätki kõrwale pingi peale.

Tunni aja järele pidi Märt tagasi jõudma, tal oli hulk teed kuni teise teewahi piirini läbi katsuda, ta pidi wõtmega katsuma, kas kruwid kõik weel kindlad, pidi waatama, kas rööped terwed ja kas tee peal mingit takistust ees ei ole.

Wahete wahel waatas Anna weikese seinakella peale, ta teadis küll, et see waatamine midagi ei aita, aga tal läks aeg wäga igawaks ja süda jäi rahutumaks.

Wiimaks oli ometi juba ligi kolmweerand tundi möödas sest saadik, kui Märt ära läks, nüüd wõis ta iga silmapilk tagasi jõuda. Marutuule hulumine läks ikka koledamaks, kord oli see kuulda, kui pikse müristamine, mis maja seinad põruma pani, kord jälle kui kaugelt lähinewa rongi mürin. Anna teadis, et see rongi mürin ei wõinud olla, sest nüüd rongi weel tulemas ei olnud, ammugi mitte sealt küljest, kust torm puhkus. Ja ometi! naene karras püsti birmu pärast, kui ta põrandut jalge all tundis wärisema — üks rong lähines bir-mus kange kiirusega.

Anna rutas uksest wälja. Õõ oli kottpime, ei mingit walgust, ei ühtegi rongi laternat näha, ja ometi wuras rong oma mürinaga ja kolinaga kiireste lähemale, et maarind põ-rus — ja nüüd kihutas pime määratu must kogu koleda kii-rusega sealt mööda, otsekui oleks tondid raudteed sõitmas. Ärakohkunud Anna ei jõudnud birmukisa tagasi surnda.

Lähemal silmapilgul täitis uus birm ja jäledus tema südant, sest häkitselt mõistis ta ära, mis see imelik nähtus, see haruldane sõit ilma masina wileta, ilma laterna tuleta tähendab: see ei wõinud muud olla kui wagonite kogu, mida tormi-tuul teise jaama juurest liikuma pannud ja nüüd tagasi järele puhkudes ikka edasi kihutanud.

Oma mehe suust oli Anna mitmest jubtumisest kuulnud, kuidas kange tuul omapead oli wagonid sõitma pannud, talle tuli nimelt üks jutustus selgeste meelde, et marutuul kord terwe rongi tühja wagonid sõitma pannud, et need oma sõidu peal ühe juure raske rautatud wärawa ühe jaama juures lange hooga läbi murdunud ja ikka edasi kihutanud, kuni nad wastu-tulewa rongiga birmsaste kokku põrkanud.

Ja kus oli nüüd tema mees? Küllap ta nüüd tagasi tulemas pidi olema ja nõnda selle koleda rongile otse wastu tulema. Kui ta kange tuule pärast wagonide tulekut ei mär-ganud — mis siis? Siis oli ta sadunud!

Nõunta seisis waene birmunud naene ja kuulutas. Aga midagi ei olnud kuulda, muud kui maarutuule lõõtsumist.

Aga nüüd kõlas hele kellalöökide helin läbi ööpimeduse: